

Bố ơi, im lặng mỗi sao ?

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh

Thứ Năm, 14 Tháng 1 Năm 2010 15:29

Bố ơi, Vội là Bố đã quyết định im lặng khi mẹ đi ngủ trong nhà lên tiếng.

Bố đã quyết định âm thầm cảm nhận rằng chúng con đang đau lòng và buồn khi vô cùng. Bố ơi, chúng con yêu quý Bố và vì lòng yêu kính đó mà chúng con càng xót xa khi thấy Bố vắng lặng mất mình, cúi đầu như nhún nhường.

Chúng con còn nhớ rõ ngày chúng con còn bé, Bố dạy chúng con bài ngỏ Lời Chúa. Nhớ ngày đó chúng con hạnh phúc biết bao. Bố nhắc cho chúng con Lời Kinh Thánh: “Hãy nghe Lời Thiên Chúa hẳn nghe Lời ngài ta”, “Đừng sợ kẻ giết thân xác các con. Hãy sợ Đấng có thể ném cả xác và hồn vào hỏa ngục”. Trên hết, bố nhắc chúng con hãy can đảm sống cho Lời Chúa dù phải chống lại các titan nhân anh hùng thế giới.

Ngày chúng con lớn lên. Cuộc đời với những gai chông, những thách thức làm chúng con sợ hãi. Nhớ khi nhìn lên Thánh Giá Chúa, chúng con thấy an lòng. Chúng con an lòng cả khi hàng xóm chỉm đoạt cửa cả nhà mình, chúng con an lòng khi trộm cướp bao vây tận bờ. Bố bảo đừng lo và cũng đừng nói gì cả, sống bình an là tốt nhất. Nhớ ngày rời cái bình an vì khi phải y cũng mau qua, khi mình chẳng còn gì thì chúng con cũng vâng lệnh đời đời thấy bình an ý là phù du, hi vọng lành ý là nhu nhược và nhún nhường ý chỉ là cả vấp phạm cho người khác. Lúc ấy chúng con cũng vâng hi vọng ra Lời cả Chúa Giêsu: “Nhưng Trừ chi dành cho người có sức mạnh”.

Bố ơi, khi Bố im lặng, chúng con cũng vui vì Bố không phải lo, Bố còn được người khác yêu ái nhún nhường. Có một điều Bố không biết, đó là khi Bố yên lặng và thoải mái thì Mẹ con bắt đầu bực bội, bực người ta bắt ru và bắt vu oan giáng họa đi đâu, đến nơi Mẹ mất ngủ triền miên mà Bố nào có biết. Lời Mẹ nói bắt cợt xén, ý tốt cả Mẹ bắt chê trách. Mẹ còn bắt đầu đưa ra khi nhà Bố. Và Bố cũng không biết mất đi đâu, nếu con cái cả Mẹ phải chờ đợi trong hai mà theo, chúng con theo Mẹ, tốt cả chúng con Bố. Xin Bố tha lỗi.

Ngày có một điều chúng con không chịu được nỗi đau. Ý là người ta đã đặt bàn thờ Chúa trong nhà chúng ta. Hẳn bắt gặp Thánh Giá Chúa Kitô. Bố vắng im lặng. Ngày ấy Bố dạy chúng con “Thánh Giá là gia đình cả dòng họ nhà mình. Chỗ Thánh Giá hoặc là chết”. Cây Thánh Giá là cây đã chuộc cho muôn dân được rửa tội, cho kẻ có tội được lòng trông cậy, cho kẻ yếu đuối được cảm nhận sức mạnh, cho kẻ khốn nạn được sự an lành. Gia đình mình, dòng tộc mình và mọi người đều dựa vào cây Thánh Giá mà có được tốt cả. Vội mà Bố ơi, sao Bố cũng lặng im và Bố bảo “chết là chuyện đợi đại cả cả...”? Không, Thánh Giá Chúa không thể là cả cả, mà là gia đình thánh thiêng muôn đời.

Con viết cho Bố những dòng này với nỗi cảm thấy cả tốt cả anh chị em con nhún nhường năm cả một lần Bố nhìn thấy và cũng chẳng ai lau khô được cho đến ngày “Chúa sự lau khô nỗi cảm trên mọi gian khổ”. Nhớ ngày Bố ơi, Bố có quyết nói mà. Bố chỉ cảm nhận một tiếng thôi, chúng con sợ được hạnh phúc hẳn nhún nhường. Có thể Bố sẽ gặp chút khó khăn, có thể những buổi gặp gỡ xã giao cả cả nói nói hình cả hành xóm sự bắt đi, những chỗ chỗ con cái Bố, và Mẹ nhún nhường, sự an lòng và nhà ta lại hạnh phúc hẳn xa.

Cùng với những dòng chữ này, con xin dâng lên Chúa Lời cả nguyện cho Bố cho Mẹ và cho cả nhà mình. Cùng với những dòng chữ này, con cúi mình hôn kính Thánh Giá Chúa đang bắt chờ đợi phạm thánh. Cùng với những dòng chữ này, con gửi Bố muôn vàn nỗi cảm thấy anh chị

Bí i, im l ng mãi sao B?

Tác Giả: Gioan Lê Quang Vinh

Thứ Năm, 14 Tháng 1 Năm 2010 15:29

em con.